

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ
POCKET

STUART NEVILLE

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ
ΤΟΥ ΜΠΕΛΦΑΣΤ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΑΣΙΑ ΤΖΑΝΑΚΑΡΗ

Τόπος χωρίς φαντάσματα είναι έρημος τόπος

ΤΖΟΝ ΧΙΟΥΪΤ

ΔΩΔΕΚΑ

Ίσως αν έπινε ένα ποτό ακόμα να τον άφηναν ήσυχο. Ο Τζέρι Φέγκαν έλεγε αυτό το ψέμα στον εαυτό του κάθε φορά πριν καταπιεί. Έσβησε το κάψιμο από το ουίσκι με μια γερή γουλιά Guinness και άφησε ξανά το ποτήρι στο τραπέζι. «Κοίτα πάνω και θα εξαφανιστούν» σκέφτηκε.

Κι όμως. Ήταν ακόμη εκεί και τον κοίταζαν επίμονα. Δώδεκα στο σύνολο, αν υπολόγιζε και το μωρό στην αγκαλιά της μάνας του.

Είχε μεθύσει για τα καλά τώρα. Όταν το στομάχι του δεν θα άντεχε άλλο, θα άφηνε τον Τομ, τον μπάρμαν, να τον βγάλει έξω, και τότε οι δώδεκα θα τον ακολουθούσαν στους δρόμους του Μπέλφαστ, θα έμπαιναν στο σπίτι του, θα ανέβαιναν τις σκάλες και θα έμπαιναν στο υπνοδωμάτιό του. Αν ήταν τυχερός, και αρκετά μεθυσμένος, θα λιποθυμούσε πριν τα ουρλιαχτά τους γίνουν δυσβάσταχτα. Αυτή ήταν και η μοναδική στιγμή που τους άκουγε, όταν ήταν μόνος και έτοιμος να κοιμηθεί. Το χειρότερο ήταν όταν το μωρό άρχιζε να κλαίει.

Ο Φέγκαν ύψωσε το άδειο ποτήρι του για να τραβήξει την προσοχή του Τομ.

«Δεν έχεις πιει αρκετά, Τζέρι;» ρώτησε ο Τομ. «Μήπως είναι ώρα να πας σπίτι; Όλοι έχουν φύγει».

«Άλλο ένα» είπε ο Φέγκαν, προσπαθώντας να μιλήσει καθαρά. Ήξερε ότι ο Τομ δεν θα αρνούσαν. Ο Φέγκαν ήταν ακόμη ένας αξιοσέβαστος άνθρωπος στο Δυτικό Μπέλφαστ, παρόλο που έπινε.

Ο Τομ αναστέναξε, σαν να το περίμενε, και σήκωσε ένα ποτήρι

στο ύψος των ματιών του. Σέρβιρε το ουίσκι και μέτρησε τα ψιλά στο λεκιασμένο τραπέζι. Το πηχτό στρώμα παλιάς μπίρας και λίγδας κόλλησε στα παπούτσια του όπως απομακρυνόταν.

Ο Φέγκαν ύψωσε το ποτήρι και έκανε μια πρόποση στους δώδεκα συντρόφους του. Ένας από τους πέντε στρατιώτες ανάμεσά τους ανταπέδωσε χαμογελώντας και γνέφοντας. Οι υπόλοιποι έμειναν μόνο να κοιτάνε.

«Άντε γαμηθείτε» είπε ο Φέγκαν. «Άντε γαμηθείτε όλοι».

Κανένας από τους δώδεκα δεν αντέδρασε, μόνο ο Τομ έριξε μια ματιά πίσω από τον ώμο του. Κούνησε το κεφάλι του και συνέχισε να προχωράει προς το μπαρ.

Ο Φέγκαν κοίταξε τους συντρόφους του έναν προς έναν. Από τους πέντε στρατιώτες, οι τρεις ήταν Βρετανοί και οι άλλοι δύο ανήκαν στον σχηματισμό του Συντάγματος Άμυνας του Όλστερ.¹ Ένας άλλος από τους ακολούθους ήταν μπάτσος, με τη στολή της Βασιλικής Αστυνομικής Διεύθυνσης του Όλστερ² καθαρή και κολλαριστή, και οι άλλοι δύο ήταν Πιστοί στο Στέμμα³ – μέλη των Μαχητών για την Ελευθερία του Όλστερ.⁴ Οι υπόλοιποι τέσσερις ήταν πολίτες, που είχαν βρεθεί στο λάθος μέρος τη λάθος στιγμή. Θυμόταν να τους σκοτώνει όλους, αλλά οι αναμνήσεις των απλών πολιτών ήταν εκείνες με τα πιο δυνατά ουρλιαχτά.

Ο ένας ήταν ο χασάπης, με το στρογγυλό πρόσωπο και τη ματωμένη ποδιά. Ο Φέγκαν είχε ρίξει το πακέτο με τη βόμβα στο μαγαζί του και είχε κρατήσει την πόρτα για τη γυναίκα που έσπρωχνε το καροτσάκι με το μωρό της. Χαμογέλασαν ο ένας στον άλλο. Ένωσε την κάψα της έκρηξης καθώς πηδούσε σε ένα εν κινήσει αυτοκίνητο, έκρηξη που θα έπρεπε να είχε γίνει πέντε λεπτά αφού την είχαν κοπανήσει.

Ο άλλος ήταν ένα αγόρι. Ο Φέγκαν ακόμη θυμόταν το βλέμμα του όταν τον είδε με το πιστόλι. Τώρα το αγόρι καθόταν απέναντί του στο τραπέζι και τον κοίταζε με το ίδιο βαρετό βλέμμα.

Ο Φέγκαν δεν το άντεχε κι έτσι έστρεψε τα μάτια του προς τα κάτω. Τα δάκρυά του σχημάτισαν μια λιμνούλα πάνω στο τραπέζι. Έσυρε τα δάχτυλά του πάνω στα βαθουλώματα του προσώπου του και συνειδητοποίησε ότι έκλαιγε.

«Χριστέ μου» είπε.

Σκούπισε το τραπέζι με το μανίκι του και ρούφηξε τη μύτη του. Ο μπαγιάτικος αέρας της παμπ κολλούσε στο πίσω μέρος του λαιμού του, τόσο πηχτός όσο το γκριζωπό χρώμα στους τοίχους. Μάλωσε τον εαυτό του. Ούτε χρειαζόταν ούτε του άξιζε οίκτος, πόσο μάλλον ο δικός του. Άντρες πιο αδύναμοι από τον ίδιο θα μπορούσαν να ζήσουν με τις πράξεις τους. Θα μπορούσε κι αυτός να κάνει το ίδιο.

Ένα χέρι στον ώμο του τον ξάφνιασε.

«Ωρα να φεύγεις, Τζέρι» είπε ο Μάικλ ΜακΚένα.

Ο Τομ γλίστρησε στην αποθήκη πίσω από το μπαρ. Ο ΜακΚένα τον πλήρωνε για να είναι διακριτικός, να μη βλέπει και να μην ακούει τίποτα.

Ο Φέγκαν ήξερε ότι ο πολιτικός θα ερχόταν να τον βρει. Ήταν κομψά ντυμένος, με ένα σακάκι και ένα παντελόνι, ενώ τα γυαλιά του –επώνυμα και με λεπτό σκελετό– του πρόσδιδαν όψη μορφωμένου ανθρώπου. Πολύ διαφορετικός από τον έφηβο με τον οποίο ο Φέγκαν έτρεχε στους δρόμους πριν από τριάντα χρόνια. Τα πλούτη τού πήγαιναν.

«Τελειώνω» είπε ο Φέγκαν.

«Πιες, λοιπόν, και θα σε πάω σπίτι». Ο ΜακΚένα τού χαμογέλα-

σε, και τα δόντια του φάνηκαν λευκά και λεία. Τα είχε φτιάξει για να είναι ευπαρουσίαστος στις κάμερες. Η ηγεσία του κόμματος επέμενε σε αυτό πριν ακόμη του δώσουν το χρίσμα για τη θέση στη Συνέλευση. Κάποτε, όχι πολύ παλιά, ήταν ενάντια στην πολιτική της παράταξης να εδρεύει στο Στόρμοντ.⁵ Αλλά οι καιροί αλλάζουν, ακόμα κι αν οι άνθρωποι μένουν ίδιοι.

«Θα πάω περπατώντας» είπε ο Φέγκαν. «Είναι δυο λεπτά δρόμος».

«Δεν είναι κόπος» είπε ο ΜακΚένα. «Εξάλλου, ήθελα να μιλήσουμε».

Ο Φέγκαν ένευσε καταφατικά και ήπια άλλη μια γουλιά μαύρη μπίρα. Την κλωθογύριζε ακόμη στο στόμα του, όταν παρατήρησε ότι το αγόρι είχε σηκωθεί από τη θέση του στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού. Του πήρε ένα λεπτό για να τον εντοπίσει να σέρνεται πίσω από τον ΜακΚένα, κοκαλιάρης και χωρίς πουκάμισο, όπως τη μέρα που πέθανε.

Το αγόρι σημάδευε το κεφάλι του πολιτικού. Προσποιούνταν ότι πυροβολούσε, με το χέρι του να τινάζεται πίσω από το κλότσημα του όπλου. Το στόμα του πιστόλιζε, χωρίς όμως να βγάζει ήχο.

Ο Φέγκαν κατάπιε την Guinness και κοίταξε το αγόρι. Κάτι αναδευόταν στο μυαλό του, μια ανάμνηση που προσπαθούσε να βρει μια άλλη. Η ψύχρα στο στέρνο του θρυμματιζόταν με κάθε καρδιοχτύπι του.

«Θυμάσαι εκείνο το αγόρι;» ρώτησε.

«Τζέρι, μην το κάνεις». Η φωνή του ΜακΚένα έκρυβε μια προειδοποίηση.

«Συνάντησα τη μητέρα του σήμερα. Ήμουν στο νεκροταφείο και με πλησίασε».

«Το ξέρω» είπε ο ΜακΚένα, τραβώντας το ποτήρι από το χέρι του Φέγκαν.

«Είπε ότι ήξερε ποιος είμαι. Τι έχω κάνει. Είπε...»

«Τζέρι, δεν θέλω να ξέρω τι είπε. Περισσότερο με ενδιαφέρει τι της είπες εσύ. Γι' αυτό πρέπει να μιλήσουμε. Αλλά όχι εδώ». Ο ΜακΚένα έσφιξε τον ώμο του Φέγκαν. «Έλα τώρα».

«Δεν είχε κάνει τίποτα. Αλήθεια. Δεν είπε στους μπάτσους κάτι που δεν ήξεραν ήδη. Δεν του άξιζε. Χριστέ μου, ήταν δεκαεφτά χρονών. Δεν χρειαζόταν να...»

Ένα σκληρό χέρι άρπαξε το πρόσωπο του Φέγκαν, το άλλο τα λιγοστά μαλλιά του, και το κτήνος που κρυβόταν μέσα στον ΜακΚένα εμφανίστηκε. «Βούλωσέ το γαμώτο» είπε οργισμένα. «Θυμήσου σε ποιον μιλάς».

Ο Φέγκαν θυμόταν και παραθυμόταν. Καθώς κοίταζε εκείνα τα άγρια μπλε μάτια, θυμόταν κάθε λεπτομέρεια. Αυτό ήταν το πρόσωπο που ήξερε, όχι εκείνο στην τηλεόραση, αλλά το πρόσωπο που έβραζε από άγρια χαρά, καθώς ο ΜακΚένα ορμούσε στο αγόρι με ένα σφυρί, το πρόσωπο που ήταν γεμάτο κόκκινες πιτσιλιές όταν έδωσε στον Φέγκαν το 22άρι πιστόλι για να το αποτελειώσει.

Ο Φέγκαν άρπαξε τον ΜακΚένα από τους καρπούς και ξεκόλλησε τα χέρια του από τα δικά του, καταπίνοντας τον θυμό του.

Το χαμόγελο επέστρεψε στα χείλη του ΜακΚένα καθώς τραβούσε τα χέρια του από αυτά του Φέγκαν, αλλά δεν το συνέχισε.

«Έλα» είπε. «Το αμάξι μου είναι έξω. Θα σε πετάξω σπίτι».

Οι δώδεκα τους ακολούθησαν στον δρόμο, το αγόρι έχοντας από κοντά τον ΜακΚένα. Ο πολιτικός ΜακΚένα είχε ανέβει ψηλά στην ιεραρχία του κόμματος, αλλά όχι τόσο ψηλά ώστε να χρειάζεται προσωπική φρουρά. Και πάλι όμως, ο Φέγκαν ήξερε ότι η

Mercedes που γυάλιζε κάτω από τα πορτοκαλί φώτα του δρόμου ήταν και αλεξίσφαιρη και θωρακισμένη. Ο ΜακΚένα πιθανόν να ένωθε ασφαλής όπως γλιστρούσε στη θέση του οδηγού.

«Μεγάλη μέρα σήμερα» είπε, ενώ απομάκρυνε το αυτοκίνητο από το πεζοδρόμιο, αφήνοντας τους ακολούθους να τους κοιτάζουν επίμονα όπως έφευγαν. «Τακτοποιούσα τα γραφεία στο Στόρμοντ, το δικό μου γραφείο και όλα αυτά. Ποιος θα το φανταζόταν, ε; Άνθρωποι σαν εμάς στην κορυφή. Καβάντζωσα και μια δουλειά γραμματέα για την κυρά μου. Οι Άγγλοι ρίχνουν τόσα λεφτά που σχεδόν νιώθω άσχημα που τους τα παίρνω. Σχεδόν».

Ο ΜακΚένα χαμογέλασε πλατιά στον Φέγκαν. Ο Φέγκαν δεν ανταπέδωσε.

Προσπαθούσε να βλέπει ή να διαβάξει τα νέα όσο μπορούσε, αλλά οι δύο τελευταίοι μήνες ήταν ανεμοστρόβιλος αλλαγών. Μόλις πριν από πέντε μήνες, όταν έμπαινε η καινούργια χρονιά, είχαν πει ότι δεν υπήρχε ελπίδα. Η πολιτική κατάσταση δεν μπορούσε να διορθωθεί. Ήρθαν όμως τα πάνω κάτω, συμφωνίες έκλεισαν, έγιναν απανωτές εκλογές, και οι σκιές τον βάραιναν περισσότερο. Και πιο συχνά απ' ό,τι πριν, αυτές οι σκιές γίνονταν πρόσωπα και σώματα και χέρια και πόδια. Τώρα, ήταν πλέον συνεχείς, και δεν μπορούσε να θυμηθεί πότε ήταν η τελευταία φορά που κοιμήθηκε πριν τις πνίξει στο ουίσκι.

Τον ακολουθούσαν από τις τελευταίες του εβδομάδες στη φυλακή Μείζ,⁶ εδώ και κάτι παραπάνω από επτά χρόνια. Μόλις του είχαν δώσει σε έναν σφραγισμένο φάκελο ένα χαρτί με την ημερομηνία της αποφυλάκισής του, και το στόμα του είχε στεγνώσει καθώς τον άνοιγε. Έξω, οι πολιτικοί είχαν συμφωνήσει για την ανταλλαγή κρατουμένων, που περιλάμβανε αυτόν και εκατοντά-

δες άλλους άντρες και γυναίκες. Αποκαλούσαν ανθρώπους σαν κι αυτόν πολιτικούς κρατούμενους. Ούτε δολοφόνους ή κλέφτες, ούτε εκβιαστές. Ούτε εγκληματίες οποιουδήποτε είδους, απλώς θύματα των περιστάσεων. Οι ακόλουθοι ήταν εκεί και τον παρακολουθούσαν όταν σήκωσε τα μάτια του από το γράμμα και κοίταξε πάνω.

Το εκμυστηρεύτηκε σε έναν από τους ψυχολόγους της φυλακής. Ο Δρ Μπρέιντι είπε ότι ήταν από ενοχές. Το αποκάλεσε φανέρωμα. Ο Φέγκαν αναρωτήθηκε γιατί οι άνθρωποι σπάνια λένε τα πράγματα με το όνομά τους.

Ο ΜακΚένα σταμάτησε τη Mercedes δίπλα στο πεζοδρόμιο έξω από τον μικρό κήπο του σπιτιού του Φέγκαν στην οδό Καλκούτα. Το σπίτι στεκόταν ανάμεσα σε δυο ντουζίνες πανομοιότυπα κουτιά από κόκκινα τούβλα, μονότονα και τακτικά. Οι ακόλουθοι περίμεναν στο πεζοδρόμιο.

«Μπορώ να περάσω για λίγο;» το χαμόγελο του ΜακΚένα άστραφτε στο εσωτερικό φως του αυτοκινήτου, και λεπτές γραμμές σχηματίστηκαν γύρω από τα μάτια του. «Καλύτερα να τα πούμε μέσα, ε;»

Ο Φέγκαν ανασήκωσε τους ώμους του και βγήκε από το αυτοκίνητο.

Οι δώδεκα απομακρύνθηκαν, για να τον αφήσουν να πλησιάσει την πόρτα του. Ξεκλείδωσε και μπήκε μέσα, με τον ΜακΚένα να τον ακολουθεί και τους δώδεκα να γλιστράνε ανάμεσά τους. Ο Φέγκαν κατευθύνθηκε αμέσως στη σερβάντα, όπου ένα μπουκάλι Jameson και μια κανάτα νερό τον περίμεναν. Έδειξε το μπουκάλι στον ΜακΚένα.

«Όχι, ευχαριστώ» είπε. «Ίσως δεν θα 'πρεπε ούτε εσύ...»

Ο Φέγκαν τον αγνόησε κι έβαλε δυο δάχτυλα ουίσκι σε ένα ποτήρι και άλλο τόσο νερό. Ήπιε μια γερή γουλιά και έδειξε με το χέρι του την καρέκλα.

«Όχι, εντάξει είμαι» είπε ο ΜακΚένα. Τα μαλλιά του ήταν καλοκουρεμένα, το δέρμα του μαυρισμένο και λείο, και το μοναδικό απομεινάρι από τον παλιό του εαυτό ήταν μια ουλή κάτω από το αριστερό του μάτι.

Οι δώδεκα τριγυρνούσαν στο φτωχά επιπλωμένο δωμάτιο, μπεινοβγαίνοντας στις σκιές, μελετώντας τους δυο άντρες επίμονα. Το αγόρι παρέμεινε δίπλα στον ΜακΚένα, καθώς ο πολιτικός πλησίασε μια κιθάρα χωρίς χορδές που ήταν ακουμπισμένη στη γωνία. Την πήρε στα χέρια του και τη γύρισε προς το φως.

«Από πότε παίζεις εσύ κιθάρα;» ρώτησε ο ΜακΚένα.

«Δεν παίζω» είπε ο Φέγκαν. «Άσ' την κάτω».

Ο ΜακΚένα διάβασε την ετικέτα μέσα στο εσωτερικό της: «Martin. Φαίνεται παλιά. Τι γυρεύει εδώ;».

«Ήταν ενός φίλου μου. Την επιδιορθώνω» είπε ο Φέγκαν. «Άσ' την κάτω».

«Ποιου φίλου σου;»

«Κάποιου που ήξερα στη στενή. Σε παρακαλώ. Άσ' την κάτω».

Ο ΜακΚένα την ξαναέβαλε στη γωνία. «Καλό είναι που έχεις φίλους, Τζέρι. Πρέπει να τους εκτιμάς. Να τους ακούς».

«Για τι πράγμα θέλεις να μιλήσουμε;» Ο Φέγκαν γλίστρησε στην καρέκλα. Ο ΜακΚένα έδειξε με το βλέμμα του το ποτό στο χέρι του Φέγκαν. «Κατ' αρχάς, γι' αυτό. Πρέπει να το κόψεις, Τζέρι».

Ο Φέγκαν, καθώς άδειαζε το ποτήρι, κοίταζε τον πολιτικό στα μάτια.

«Οι άνθρωποι εδώ γύρω σε θαυμάζουν. Είσαι ρεπουμπλικάνος

ήρωας. Οι νέοι χρειάζονται ένα πρότυπο, κάποιον που να εμπνέει σεβασμό».

«Σεβασμό; Τι είναι αυτά που λες;» Ο Φέγκαν ακούμπησε το ποτήρι στο τραπεζάκι. Η υγρασία του ποτηριού έμεινε στην παλάμη του, και έτριψε τα χέρια του μεταξύ τους, υγραίνοντας τις αρθρώσεις του και τα σημεία ανάμεσα στα δάχτυλά του. «Δεν υπάρχει κανένας σεβασμός γι' αυτά που έκανα».

Το πρόσωπο του ΜακΚένα κοκκίνισε από θυμό. «Εξέτισες την ποινή σου. Ήσουν δώδεκα χρόνια πολιτικός κρατούμενος. Δώδεκα χρόνια της ζωής σου χαμένα για τον αγώνα. Κάθε ρεπουμπλικάνος θα πρέπει να το σέβεται αυτό». Η έκφρασή του μαλάκωσε. «Αλλά τα σπαταλάς, Τζέρι. Ο κόσμος έχει αρχίσει να το καταλαβαίνει. Κάθε βράδυ είσαι στο μπαρ, πίτα στο μεθύσι, και μιλάς μόνος σου».

«Δεν μιλάω μόνος μου». Ο Φέγκαν έκανε να δείξει τους ακολούθους, αλλά αποφάσισε πως θα ήταν καλύτερα να μην το κάνει.

«Τότε με ποιον μιλάς;» Η φωνή του ΜακΚένα τρεμόπαιξε καθώς γέλασε φουρκισμένος.

«Με τους ανθρώπους που σκότωσα. Τους ανθρώπους που σκοτώσαμε».

«Πρόσεχε τι λες, Τζέρι. Εγώ ποτέ δεν σκότωσα κανέναν».

Ο Φέγκαν κοίταξε μες στα μπλε μάτια του ΜακΚένα. «Όχι βέβαια. Η αφεντιά σου και ο ΜακΓκίντι ήσασταν πάντα πολύ έξυπνοι για να το κάνετε μόνοι σας. Χρησιμοποιούσατε κορόιδα σαν και του λόγου μου».

Ο ΜακΚένα σταύρωσε τα χέρια του μπροστά στο στήθος του. «Κανενός τα χέρια δεν είναι καθαρά».

«Τι άλλο;» ρώτησε ο Φέγκαν. «Είπες “κατ' αρχάς”. Τι άλλο θέλεις;»

Ο ΜακΚένα έφερε μια γύρα το δωμάτιο, με το αγόρι να τον ακο-

λουθεί, και ο Φέγκαν στριφογύρισε στην καρέκλα του για να μην τον χάσει από τα μάτια του. «Θέλω να μάθω τι είπες σ' εκείνη τη γυναίκα» είπε ο ΜακΚένα.

«Τίποτα» είπε ο Φέγκαν. «Δεν μιλάω και πολύ. Το ξέρεις».

«Όχι, δεν μιλάς. Αλλά μια έμπιστη πηγή με πληροφόρησε ότι οι μπάτσοι θα αρχίσουν να ψάχνουν τους βάλτους κοντά στο Ντανγκάνον τις επόμενες μέρες. Εκεί γύρω που θάψαμε εκείνο το αγόρι. Η μητέρα του τους είπε πού να ψάξουν». Ο ΜακΚένα προχώρησε στο κέντρο του δωματίου και έσκυψε πάνω από τον Φέγκαν. «Πώς ήξερε, Τζέρι;»

«Έχει καμία σημασία;» ρώτησε ο Φέγκαν. «Για όνομα του Θεού, δεν θα έχει απομείνει τίποτα από δαύτον. Έχουν περάσει πάνω από είκοσι χρόνια».

«Έχει σημασία» είπε ο ΜακΚένα. «Αν άνοιξες το στόμα σου, είσαι ρουφιάνος. Και ξέρεις τι παθαίνουν οι ρουφιάνοι».

Ο Φέγκαν έσφιξε τα δάχτυλά του γύρω από τα μπράτσα της καρέκλας.

Ο ΜακΚένα έσκυψε, ακουμπώντας τα χέρια στα μπούτια του. «Γιατί, Τζέρι;» Γιατί της το είπες; Τι νόμιζες ότι θα καταφέρεις;»

Ο Φέγκαν προσπάθησε να βρει ένα ψέμα, οτιδήποτε, αλλά δεν βρήκε τίποτα. «Νόμισα πως θα με άφηνε ήσυχο» είπε.

«Τι;» Ο ΜακΚένα πετάχτηκε όρθιος.

«Νόμισα πως θα έφευγε» είπε ο Φέγκαν. Κοίταξε το αγόρι, που σημάδευε με τα δάχτυλά του το κεφάλι του ΜακΚένα. «Νόμισα πως θα με άφηνε ήσυχο, πως θα ηρεμούσα».

Ο ΜακΚένα έκανε ένα βήμα πίσω. «Ποιος; Το αγόρι;»

«Αλλά δεν ήταν αυτό που ήθελε».

«Για όνομα του Θεού, Τζέρι». Ο ΜακΚένα κούνησε το κεφάλι

του. «Τι σου συνέβη; Ίσως θα έπρεπε να δεις έναν γιατρό, ξέρεις, να έρθεις στα συγκαλά σου. Να φύγεις για λίγο».

Ο Φέγκαν κοίταξε τα χέρια του. «Ίσως».

«Άκου». Ο ΜακΚένα έβαλε το χέρι του στον ώμο του Φέγκαν. «Η πηγή μου μιλάει μόνο σ' εμένα και σε κανέναν άλλο. Είσαι καλός μου φίλος, πολλά χρόνια, και αυτός είναι ο μόνος λόγος που δεν έχω πάει να το πω στον ΜακΓκίντι. Αν ήξερε ότι άνοιξες το στόμα σου σε αυτή την κυρά, οι μπάτσοι θα έψαχναν το δικό σου πτώμα».

Ο Φέγκαν ήθελε ν' αποτραβήξει τον ώμο του από το χέρι του ΜακΚένα, αλλά παρέμεινε ακίνητος.

«Φυσικά, ίσως χρειαστεί να μου ανταποδώσεις τη χάρη. Υπάρχουν κάποιες δουλειές που θα μπορούσα να σου αναθέσω. Έχω μερικές υποθέσεις που τρέχουν, πράγματα στα οποία δεν ανακατεύεται ο ΜακΓκίντι. Αν μπορείς να μείνεις μακριά από το ποτό, να συνέλθεις, θα μπορούσες να με βοηθήσεις πολύ. Και ο ΜακΓκίντι δεν χρειάζεται να μάθει τι είπες στη μητέρα του αγοριού».

Ο Φέγκαν είδε το πρόσωπο του αγοριού να συσπάται, ενώ οι άλλες σκιές μαζεύτηκαν γύρω του.

«Καταλαβαίνεις τι σου λέω, Τζέρι;»

«Ναι» είπε ο Φέγκαν.

«Είσαι καλός άνθρωπος». Ο ΜακΚένα χαμογέλασε.

Ο Φέγκαν σηκώθηκε. «Πρέπει να κατουρήσω».

Ο ΜακΚένα έκανε πίσω και είπε: «Μην αργήσεις».

Ο Φέγκαν ανέβηκε τις σκάλες και μπήκε στο μπάνιο. Έκλεισε και αμπάρωσε την πόρτα, αλλά, όπως πάντα, οι ακόλουθοι κατάφεραν να μπουν. Εκτός από το αγόρι. Ο Φέγκαν δεν το πολυσκέφτηκε· αντ' αυτού, προσπαθούσε να σταθεί όρθιος καθώς άδειαζε την κύστη

του. Είχε συνηθίσει πια να παρίστανται οι δώδεκα στις πιο αναξιοπρεπείς στιγμές του.

Τράβηξε το καζανάκι, ξέπλυνε τα χέρια του κάτω από τη βρύση και άνοιξε την πόρτα. Το αγόρι ήταν εκεί, στο πλατύσκαλο, και τον περίμενε. Κοίταζε το σκοτάδι στο υπνοδωμάτιο του Φέγκαν.

Ο Φέγκαν κοντοστάθηκε, μπερδεμένος, ενώ τα μηνίγγια του βούισαν, και η ίδια ψύχρα ξαναχτύπησε το στέρνο του.

Το αγόρι έδειξε το δωμάτιο.

«Τι;» ρώτησε ο Φέγκαν.

Το αγόρι έδειξε τα δόντια του, και το αδύνατο χέρι του τεντώθηκε προς την πόρτα.

«Εντάξει» είπε ο Φέγκαν. Μπήκε το υπνοδωμάτιό του, ρίχνοντας μια ματιά πίσω από τον ώμο του.

Το αγόρι τον ακολούθησε στο σκοτάδι και γονάτισε στα πόδια του κρεβατιού. Έδειξε κάτω από το κρεβάτι.

Ο Φέγκαν έπεσε στα τέσσερα και κοίταξε κάτω από το πλαίσιο του κρεβατιού. Μια λεπτή γραμμή φωτός που έμπαινε από το πλατύσκαλο φανέρωσε το παλιό κουτί παπουτσιών που ήταν κρυμμένο εκεί.

Σήκωσε το κεφάλι του με απορία. Το αγόρι ένευσε καταφατικά.

Ο Φέγκαν μπορούσε να το πιάσει με ένα τέντωμα. Το τράβηξε προς το μέρος του. Κάτι βαρύ μετακινήθηκε εκεί μέσα του, και η καρδιά του Φέγκαν άρχισε να χτυπάει δυνατά. Άνοιξε το καπάκι και ένωσε τη λιπαρή μυρωδιά του χρήματος. Μέσα στο κουτί βρίσκονταν μασούρια χαρτονομίσματα των είκοσι, των πενήντα και των εκατό. Ο Φέγκαν δεν ήξερε πόσα ακριβώς. Δεν τα είχε μετρήσει ποτέ.

Αλλά υπήρχε και κάτι άλλο, κάτι κρύο και μαύρο, μισοκρυμμένο

μέσα σε χαρτί. Κάτι που ο Φέγκαν δεν ήθελε στα χέρια του. Μέσα στο ημίφως, τα μάτια του συνάντησαν τα μάτια του αγοριού.

«Όχι» είπε ο Φέγκαν.

Το αγόρι πίεσε το αντικείμενο με το δάχτυλό του.

«Όχι». Η λέξη σάλιωσε τη γλώσσα του Φέγκαν.

Με το στόμα του να χάσκει, τα χέρια του αγοριού τράβαγαν τις τούφες από τα μαλλιά του. Πριν ακουστεί το ουρλιαχτό, ο Φέγκαν έβαλε το χέρι του μες στο κουτί και έβγαλε το πιστόλι του, ένα Βάλτερ, από τη φωλιά του.

Ένα χαμόγελο άνησε στο πρόσωπο του αγοριού, τα δόντια του έλαμπαν. Μιμήθηκε το τράβηγμα του κλείστρου όταν γεμίζει η θάλαμη με την πρώτη σφαίρα.

Ο Φέγκαν κοίταζε μια το αγόρι και μια το πιστόλι. Το αγόρι ένευσε. Ο Φέγκαν τράβηξε τον κόκορα, ακούγοντας το τρίξιμο τον λαδωμένων μερών που κινούνταν. Το όπλο ήταν στιβαρό, σαν τη χειραψία ενός παλιού φίλου.

Το αγόρι χαμογέλασε, σηκώθηκε και προχώρησε προς το πλατύσκαλο.

Ο Φέγκαν κοίταξε το Βάλτερ. Το αγόρασε μερικές εβδομάδες αφότου βγήκε από τη Μείζ, μόνο για προστασία, και το έβγαζε από το κουτί μόνο για να το καθαρίσει. Η άκρη του δαχτύλου του βρήκε τη σκανδάλη και χώθηκε ανάμεσα σε αυτήν και το προστατευτικό της.

Το αγόρι περίμενε στο κατώφλι.

Ο Φέγκαν σηκώθηκε και τον ακολούθησε στις σκάλες. Το αγόρι κατέβηκε· το φως κάτω έμοιαζε να μην αγγίζει τη λεπτή χάρη του κορμιού του.

Ο Φέγκαν άρχισε να κατεβαίνει αργά αργά. Μια έκρηξη αδρεναλίνης ανάδευσε σκοτεινές αναμνήσεις, φωνές που είχαν σωπάσει

καιρό, πρόσωπα σαν λεκέδες από αίμα. Οι άλλοι ακολουθούσαν, κοιτάζοντας κλεφτά ο ένας τον άλλο. Όταν έφτασε κάτω, είδε την πλάτη του ΜακΚένα. Ο πολιτικός εξέταζε την παλιά φωτογραφία της μητέρας του Φέγκαν, αυτή που την έδειχνε νέα και όμορφη σε ένα κατώφλι.

Το αγόρι διέσχισε το δωμάτιο και μιμήθηκε για άλλη μια φορά την εκτέλεση του άντρα που τον είχε διαλύσει με ένα σφυρί πριν από είκοσι χρόνια.

Η καρδιά του Φέγκαν βροντούσε, τα πνευμόνια του φούσκωναν. Ο ΜακΚένα θα τον άκουγε σίγουρα.

Το αγόρι κοίταξε τον Φέγκαν και χαμογέλασε.

Ο Φέγκαν ρώτησε: «Αν το κάνω, θα με αφήσεις ήσυχο;»

Το αγόρι έγνεψε.

«Τι;» Ο ΜακΚένα άφησε κάτω την κορνιζαρισμένη φωτογραφία. Μόλις άκουσε τη φωνή, γύρισε και πάγωσε σαν είδε το όπλο να τον σημαδεύει στο μέτωπο.

«Δεν μπορώ να το κάνω εδώ».

Το χαμόγελο του αγοριού κλονίστηκε.

«Όχι στο σπίτι μου. Κάπου αλλού».

Το χαμόγελο επέστρεψε.

«Για όνομα του Θεού, Τζέρι». Ο ΜακΚένα γέλασε απότομα και νευρικά, καθώς σήκωσε τα χέρια του ψηλά. «Τι σκαρώνεις;»

«Λυπάμαι, Μάικλ, Πρέπει να το κάνω».

Το χαμόγελο του ΜακΚένα έσβησε. «Δεν καταλαβαίνω, Τζέρι. Είμαστε φίλοι».

«Θα μπούμε στο αυτοκίνητό σου». Το μυαλό του Φέγκαν άστραφτε από διαύγεια. Πρώτη φορά εδώ και μήνες τα χέρια του δεν έτρεμαν.

Το στόμα του ΜακΚένα στράβωσε. «Δεν υπάρχει περίπτωση». «Θα μπορούμε στο αυτοκίνητό σου» επανέλαβε ο Φέγκαν. «Εσύ μπροστά, εγώ πίσω».

«Τζέρι, το μυαλό σου έχει ξεφύγει. Άσε κάτω το όπλο πριν κάνεις κάτι που θα το μετανιώσεις».

Ο Φέγκαν τον πλησίασε. «Στο αμάξι».

Ο ΜακΚένα έκανε να τον αγγίξει. «Έλα τώρα, Τζέρι. Ας ηρεμήσουμε λίγο, εντάξει; Γιατί δεν μου το δίνεις αυτό, και θα το βάλω στην άκρη. Έπειτα, θα πιούμε ένα ποτό».

«Δεν θα το ξαναπώ».

«Άσε τα παιχνίδια, Τζέρι, δώσ' το μου».

Ο ΜακΚένα έκανε να αρπάξει το όπλο, αλλά ο Φέγκαν τράβηξε το χέρι του. Το ξανάφερε μπροστά και σημάδεψε, στο κέντρο, το μέτωπο του ΜακΚένα.

«Πάντα ήσουν ένα τρελό μουνόπανο». Ο ΜακΚένα δεν έπαιρνε τα μάτια του αποπάνω του, καθώς ο Φέγκαν τον πήγαινε προς την πόρτα. Την άνοιξε και βγήκε στον δρόμο. Κοίταξε αριστερά και δεξιά, δεξιά κι αριστερά, ψάχνοντας για μάρτυρες. Όταν χαμήλωσε τους ώμους του, ήξερε πως δεν υπήρχε κανένας. Δεν ήταν δρόμος που οι άνθρωποι άνοιγαν εύκολα τις κουρτίνες τους.

Το σύστημα κλειδώματος της Mercedes ανίχνευσε το κλειδί που ήταν στην εμβέλειά του κι άρχισε να κάνει έναν βόμβο, καθώς ο ΜακΚένα πλησίαζε.

«Άνοιξε την πίσω πόρτα» είπε ο Φέγκαν.

Ο ΜακΚένα υπάκουσε.

«Τώρα, μπες μπροστά και άσε την πόρτα ανοιχτή μέχρι να μπω κι εγώ μέσα». Ο Φέγκαν κρατούσε το Βάλτερ στο κεφάλι του ΜακΚένα, μέχρι που εκείνος έκατσε στο τιμόνι.

Ο Φέγκαν γλίστρησε στο πίσω κάθισμα, προσέχοντας να μην αγγίξει τη δερμάτινη ταπετσαρία με τα γυμνά του χέρια. Έκλεισε την πόρτα με ένα μαντίλι. Ο Τομ τον είχε δει να φεύγει με τον πολιτικό, κι έτσι τα αποτυπώματά του στο κάθισμα του συνοδηγού δεν είχαν σημασία. Ο ΜακΚένα καθόταν ακίνητος, με τα χέρια στο τιμόνι.

«Τώρα, κλείσε την πόρτα και βάλε μπροστά».

Η μεγάλη μηχανή της Mercedes ξύπνησε με ένα μουγκρητό, και ο ΜακΚένα έβγαλε το αυτοκίνητο στον δρόμο. Ο Φέγκαν έριξε μια ματιά από το πίσω παράθυρο και είδε τους δώδεκα να παρακολουθούν από το πεζοδρόμιο. Το αγόρι κατέβηκε στον δρόμο και κούνησε το χέρι του.

Ο Φέγκαν ξάπλωσε σε ένα πέπλο σκιάς. Πίεσε την κάννη του όπλου στην πλάτη του καθίσματος του οδηγού, ακριβώς εκεί όπου υπολόγιζε ότι ήταν η καρδιά του ΜακΚένα – αν είχε ποτέ του καρδιά.

Σύγχρονη Ιρλανδία, έτος 2005. Ο Τζέρι Φέγκαν είναι ένας εκτελεστής του IPA που έδρασε για σχεδόν τριάντα χρόνια. Στα σαράντα πέντε του χρόνια είναι αλκοολικός και μάλλον ψυχικά διαταραγμένος. Δώδεκα φαντάσματα παλαιών θυμάτων του τον κυνηγούν και του μιλούν σε μια μυστική γλώσσα δείχνοντάς του πώς μπορεί να εξιλεωθεί. Στην αναζήτηση λοιπόν της λύτρωσης ο Τζέρι θα προχωρήσει στον αφανισμό όσων διέταξαν ή ήταν οι νηικοί συτουργοί των συγκεκριμένων δολοφονιών. Η εκδίκηση που παίρνει για καθένα από τα θύματα ισούται με την απομάκρυνση ενός φαντάσματος. Όλα αυτά συμβαίνουν ενώ στη Βόρεια Ιρλανδία είναι σε εξέλιξη οι ειρηνευτικές διαπραγματεύσεις, και οι φόνοι αυτοί απειλούν να τις πνέξουν στον αέρα.

**ΒΡΑΒΕΙΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ
ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ LOS ANGELES TIMES**

Ένα απόλυτο ταξίδι τρόμου.

James Ellroy, συγγραφέας

Αστυνομική λογοτεχνία στα καλύτερά της... Ήρπνά τα πάθη ακόμα και αγίου.

New York Times

ΤΙΜΗ: 6,65€

ISBN 978-960-566-864-8

9 789605 668648

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 6864